

[Mølgaard]

løfte til ministeren om støtte, støtte til en henvendelse til finansministeren om at få indført et andet aflønningssystem i kulturministeriet, sådan at man viger væk fra det princip, der åbenbart gør sig gældende i øjeblikket, hvor de ansatte er ansat på linjebetalning.

Den kulturpolitiske redegørelse, vi har fået fra kulturministeren, er jo omfattende: 34 sider, omfangsmæssigt imponerende, men indholdet er knap så imponerende. Words, words, words, sagde Shakespeare på et så tidligt tidspunkt, så det ikke kunne være en kommentar til denne redegørelse. Når jeg kan erklære mig enig med mangt og meget i redegørelsen, skal det ikke opfattes som nogen ubetinget kompliment fra min side. Det er blot et udtryk for, at redegørelsens ord i høj grad er formet som så banale konstateringer og uimodsigelige kendsgerninger, sandheder, der er så uomtvistelige, at man egentlig blot savner en konstatering af, at kulturpolitikken må tilrettelægges under hensyntagen til, at der faktisk gælder en tyngde-lov her i landet, ledsaget af en vis beklagelse fra regeringens side over denne tingenes tilstand, men med en påpegning af, at socialdemokratiet jo beklageligvis ikke råder over et flertal i den folketingsaal, så man kunne få ændret denne lov også.

Et ganske andet sted blev jeg for nylig udsat for et debatoplæg, der lyrisk konstaterede, at fremtiden begynder hver dag, men intet om, hvordan man håndterede den situation ved løbende fremtidsplanlægning. Konstateringen, der da stod tilbage, var uomtvistelig, og det er store, store dele af kulturministerens redegørelse også.

Ministerens oplæg er altså i vid udstrækning tandløst, men jeg skal ikke underkende, at der ind imellem forekommer noget forlorent, og det retter jo lidt ind på denne kedelige situation. Ind imellem den store høstak, som jeg vil tillade mig at betegne denne redegørelse som, finder man nåle, uhyrligheder, selvmodsigelser og andet, der må siges fra over for.

Inden jeg konkret går i gang med det, vil jeg gerne gøre den principielle bemærkning, at vi fra retsforbundets side meget, meget beklager, at dette samfund drives på en sådan måde, at der er vanskeligheder for den kunstneriske og kulturelle udfoldelse og formidling på det fuldstændig frie, uzensurerede

grundlag, der hersker for alt selvhjulpent. Retsforbundet vil et samfund med så frie muligheder for den enkelte, at enhver kan realisere sig selv ved egne kræfter, ganske parallelt til, at det er en sørgelig ting, at der ikke føres en så social politik på alle områder, økonomisk og fordelingsmæssigt, at socialpolitikken kun behøvede at være for nogle ganske få undtagelser. Og akkurat som det er beklageligt, at der ikke føres en sådan økonomisk politik, at arbejdsløshedsunderstøttelse næsten helt kunne undværes, fordi der ingen arbejdsløse var, akkurat lige så beklageligt er det, at kultur- og kunstlivet må have støtte, for en sådan kan ikke blive neutral over for de mange befolkningsgruppers forskellige smag, ønsker og livsformbestemte behov for udfoldelse.

Socialdemokratiet har øvet en så betydelig indflydelse på hele denne udvikling i dette århundrede, at ansvaret for, at dette ideal forekommer så fjernt fra dagens Danmarks situation, i meget høj grad må placeres hos dette parti, og partiets lyst til at bureaukratistere, at få styringsmuligheder, at få indflydelse og få alt ind under administration i videst mulig udstrækning, mest muligt af det levende livs udfoldelser, gør da også denne bestræbelse logisk, men ikke af den grund mere sympatisk.

I mindebogen for afdøde kulturminister Niels Matthiasen, »Kultur i en krisetid«, skriver den desværre nu også afdøde børneteaterpioner Vibeke Gårdmand – jeg citerer fra bogens s. 24:

»Politikerne vil helst kunne styre kunsten, og det er stik imod kunstens væsen, som udspringer af det levende liv. Den dør af politisk styring, ganske simpelt.

Politikerne ser helst kunsten som en lige streg slået med lineal, men kunstneren ved, hvor væsentligt det er, at den lige linje kun tilsyneladende er lige. Hvis du har sind til det og kigger nærmere efter, så bugter den sig fra side til side, og det er det, der er kunsten! Det er kunstnerens sjæl, der er i bevægelse, og bevægelsen flytter sig over i publikums hjerter – så de også får ild i sjælen! Hvad skal vi ellers med kunsten?«

Vise ord. Nallerne væk, lyder budskabet til politikerne. Frihed for kunsten, og kunstformidling og kulturformidling må være til stede i videst mulig udstrækning, og det skabes bedst, mindst dirigeret, friest, ved at ska-